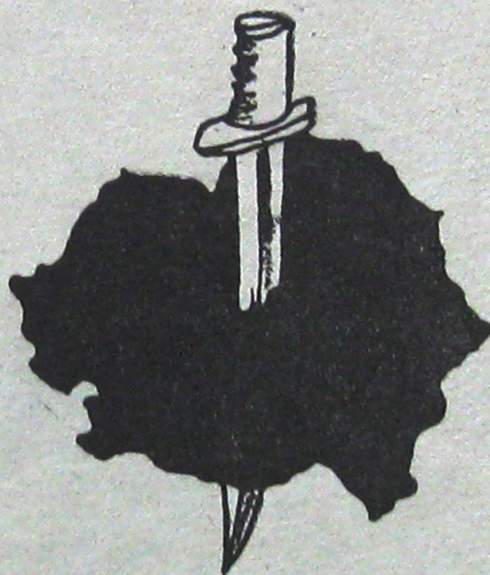
ÎNSEMNĂRI

(APUNTES)

Public. Lunara | PE DRUMUL ROMANISMULUI | Director: Radu Ghenea

N°. 5 MARZIE 1952
BUENOS AIRES

insemnări

No. 5. — MARTIE 1952

Democratie Cu Sens Unic

CINEVA ne-a povestit mai demult o savuroasă scenă, prinsă pe calea Victoriei in timpul regimului Antonescu, când se luaseră măsuri drastice impotriva celor ce proferau injurături.

Un cetățean se străduia să convingă pe un agent de poliție să il lase să-și vadă de drum, iar agentul insista să il conducă la poliție fiindcă il auzise gratificându-și un adversar ocazional cu un oborean brelan de injurături. Curioșii făcusera c e r c oprind circulația, tonul discuției se ridicase atragând un durduliu sergent de stradă. Spre delic i u l spectatorilor uniformatul reprezentant al forței publice, roșu de mânie, infașcă de braț pe infractor și smucindu-l către prefectură dă drumul celei mai variate colecții de injurături, alternată de solemna advertență: "Să iți intre in cap că nu mai e voe să injuri".

Ne-a revenit în minte povestea relatată observând o mentalitate care și astăzi în unele cercuri politice tinde să impună criterii arbitrare care amenință respectabilitatea "democrației" lor.

Ne-am gândit la "democrația cu sens unic" a proectului de lege italian pentru dizolvarea si interzicerea lui "Movimento Sociale Italiano. Italia contribuie la formarea armatei europene, dar nu contestă legalitatea unui partid comunist care ii minează existența și care ca toate partidele comuniste, se află sub obedienta unui stat străin. Totuși nu vede incompatibilitatea cu esența democrației pe care vrea s'o apere de pericolul unui "comunism privativ de libertăți", a unei legi privative de libertăti! Nu mai comentăm inoportunitatea politică a proectului, mărginindu-ne la constatarea inegalității de tratament in funcție de simpatiile și antipatiile pe care un curent politic le inspiră unui guvern. Fenomenul, procedeul de a scoate in afară de lege partidele naționaliste și a tolera pe cele comuniste —dirijate de Moscova—, constituie o flagrantă nesocotire a principiilor democrate de libertate și când un guvern violează normele fundamentale, riscă să justifice egale violări din partea indivizilor. . .

Ori procedează ca sergentul păzitor al ordonanțelor pentru asanarea limbajului?

Dar, să nu insistăm asupra sensului democratic al unor măsuri din Italia sau Germania.

Să revenim la... oile noastre. Ele s'ar numi Ghilezan si Venetu. Sunt doi domni cari nu știm pentru ce merite trecute sau actuale fuseseră selecționați in Olimpul Ligei dlui General Rădescu. Un atac acut de "superdemocrație cu sens unic" i-a determinat să retragă Olimpului luminile lor — nu pot accepta suprimarea din statute ale articolului care interzicea accesul in Ligă a celor ce au indrăznit să colaboreze cu regimul care... eliberase Basarabia!

Din fericire, alături de domnul General Rădescu se găsesc și oameni cu altă viziune a situației si cu alte preocupări decât cele strâmte, partidiste.

In numărul din Decembrie al ziarului "Românul" — care in paranteză fie zis, nouă nu ni se trimite — găsim un excelent editorial in care am recunoaște stilul domnului Gafencu.

Sub titlul "Bătrâni și Tineri", vorbind de necesitatea apropierii dintre români, de "depășirea certurilor noastre c e l e vechi", editorialul subliniază nevoia de a se "da dovadă de bună credință" și de a ne ridica deasupra formulelor strâmte și a polemicelor de politică internă.

"E rău pentru o națiune când bătrânii rămân in urmă, străini de prefacerile vremii. E și mai rău când rămâne in urma tineretul, prizonier de bună voie, in ruinele unei lumi prăbușite".

Subscriem fără reticență frazele citate. Tineretul (mai mult sau mai puțin tânar) la care se referă și pe care il cunoaștem foarte bine, n'a rămas prizonierul unei lumi prăbușite. Nu știm insă dacă bătrânii (mai mult sau mai puțin bătrâni) la care trebue că se referă, sunt dispuși să nu rămână in urmă "străini de prefacerile vremii"?

"Insemnări"

Cine Va Imparti Dreptatea?

UNA din caracteristicele epocei ce va urma eliberării țării, va fi mulțimea problemelor diferite spre soluționare căilor judiciare.

Ori care vor fi legile noi, menite să rezolve situațiile de drept și de fapt create prin "legile" și fărădelegile regimului comunist, ele nu vor putea să prevadă decât cazurile curente, mult repetate, fixând pentru rest numai principii generale și lăsând in seama justiției echitabila rezolvare dela caz la caz.

Putem deci prevede necesitatea unui aparat judecătoresc nu numai dotat cu o formație profesională deosebită —o dominare perfectă a principiilor generale ale dreptului, permițându-i să supleeze lipsa unor dispozitiuni speciale pentru cazurile cele mai delicate-dar și cu excepționale calități morale.

Cine va alcătui in primii ani după desrobire un astfel de aparat judecatoresc?

De unde vor putea fi recrutati magistrați, la inălțimea misiunii lor?

In timpul domniei lui Carol II, nivelul magistraturii române a scazut an de an. Selecția s'a facut deandoaselea, fiind inaintati cei gata să dea sentințele dorite de oamenii zilei, cei gata să se faca unelte răzbunărilor și urilor politice, cei ce-si cumpărau o avansare prin condamnarea unui nevinovat sau prin achitarea unui hoț! Când din ordinul regelui și al guvernului lui erau asasinați cu cinism, pe față tinerii țării, acești magistrați uitau că era de datoria lor să ancheteze și să deschidă procese impotriva asasinilor. Conrupți și nepriceputi, ei erau rusinea unui corp judecătoresc care in România Mică fusese o adevărată mândrie a neamului nostru.

Și această "iarbă rea" inăbușise prin înaintările ei rapide, câstigate datorita neimplinirii datoriei, pe puținii magistrati integri și bine pregătiți ce luptau in zadar, asvârliți in posturi periferice, să păstreze vechea tradiție.

Magistratura slugarnică creată de Carol II și-a menținut poziția sub Mareșalul Antonescu și chiar sub comunisti. Incet, incet au fost inlăturați și cei din urmă oameni de caracter. Și au rămas in posturi, au avansat "slugile".

Dacă până in cele din urmă comuniștii au inlăturat si dintre acestia, au făcut-o știindu-i bine cât de ticăloși sunt, si ca să nu-i trădeze și pe ei intr'o zi...

Iată dece foarte puțini din magistrații dinainte de războiu vor mai putea fi utilizati mâine. Cei buni, pentrucă vor fi distruși de mizerie si prigoane. Cei răi, — pentrucă nu trebue să li se incredințeze răspunderi in noua Românie.

Se mai găsesc azi, instalați in scaunele de judecata ale țării o altă categorie de "magistrati": judecătorii populari. Toti neisprăviții, toți arivistii, fără nici o altă pregătire juridică decât aceea a unor "cursuri rapide", fără altă calificare decât aceea a unei presupuse lealități totale față de "partid", sunt puși să "judece". In judecata lor nu intră nici priceperea, nici conștiința... S'ar putea oare recruta dintre ei măcar unul din viitorii membri ai corpului judecătoresc român?

Numărul tinerilor români liberi, pribegi, care au studiat sau studiază dreptul este foarte redus. Majoritatea sunt atrași de acele ramuri de studii care le deschid și o carieră productivă in orice țară din lume. Și dreptul nu e printre acelea.

Din oamenii de toate vârstele cari au facut pe vremuri studii de drept, cari au exercitat apoi alte meserii, dar cari se vor găsi mâine "fără ocupații", se vor putea recruta poate câtiva. Din avocatii radiati de comunisti din barouri, altii.

Și cei câtiva vechi magistrați "de modă veche" — și bună — care vor mai supraviețui, vor putea da prestigiu acestui corp judecatoresc improvizat si tranzitoriu.

Dar toate aceste sunt doar relative soluții de moment, insuficiente.

Restabilirea ordinei interne, normalizarea vieții, premiza reconstruirii țării, implică o serioasă reorganizare a Justiției. Ne-ar interesa pe toti exilații români să cunoaștem soluțiile preconizate de comitete și de exponenții istoricelor partide, in aceasta problema.

Cine va impărți dreptatea in România de mâine?

GRIGORE MANOILESCU

DEMOCRATIA și NOI (IV.)

ANTINOMII TRASE DE PAR

LIMBAJUL comun se mulțuște cu aproximații. Neputând nimeri dintr'o primă lovitură termenul just, vorbitorul sau scriitorul se apropie de el "pipăind", adică incercând a dibui prin tentative succesive nuanța exactă. In acest scop, tehnica stilistică cea mai rudimentară ne propune două metode, simple, ușoare, la indemâna ori și cui: "sinonimia" si "antinomia.".

Să admitem că — fiind comitagiu — ai de calificat Actul dela 23 August. Noțiunea ce ți se iveste, cu o imperioasă necesitate, este aceia de "grandios". Insă, deși ai termenul in cap, nu-ți vine pe limbă. Și ca să-l aduci din circonvoluțiile cerebrale pe unde o fi arhivat, scoți toti termenii inrudiți, convins ca până la urmă, prin ajutorul fraților săi sinonimici, va ieși si dânsul la iveală. Și zici (sau scrii): "colosalul, ciclopeanul, enormul, formidabilul, giganteseul, herculeanul, imensul, monumentalul, titanicul Act", pâna când, din șirul rubedeniilor semantice, vine in sfârșit și căutatul grandios. Căzându-ți o piatră de pe inimă și cu euforia legitimă a descoperitorului, pronunți apăsat sau scrii răspicat, detașând silabele: Grandiosul Act. Aceasta se numește a proceda prin sinonimie.

Dar poți să ai recurs si la antinomie. Unii chiar au o preferință marcată pentru desemnarea virilă a faptelor sau pentru detașarea fara compromisuri a ideilor pe care ti-o ingăduie mânuirea contrastului. Din două, una: e alb sau e negru. Pe mine să nu mă duceți — spune antinomistul — cu nuanțe, cu noțiuni intermediare, cu rezerve sau circumstanțe atenuante: un om este deștept sau prost, o ideie e bună sau rea, un act e util sau inutil. Atâta tot!

Procedeul acesta, numit antinomic, face deliciile, in general, a tiranilor, dictatorilor și fanaticilor de orice fel. Aplicându-l cu ortodoxie, iți concede serioase avantagii: poți să dai foc Bibleotecii din Alexandria ("Cărțile pe care le cuprinde sunt pentru Mahomed? Nu. Atunci sunt contra. La foc!"), să urci vracii pe rug ("Scrie la Evanghelie că se'nvârte pământul? Nu. Carevasăzică ești impotriva lui Christos? La rug!") sau să-ți lichidezi prin ghilotină, impușcătură in ceafă sau trimitere la crematoriu pe orice adversar actual și prezent, sau potențial și viitor. ("Nu spui că Robespierre, Hitler sau Stalin este un dictator genial? Atunci ești contra! Poftește mata la Katyn!").

Bună și expeditivă antinomia, dar are și ea socotelile ei. Pentrucă dacă lăsăm la o parte antinomia vulgară, de tipul: "nu ești cu noi, deci ești contra noastră", care-i incomplectă și tocmai de aceia primitivă (implicația fiind: "noi suntem buni, tot ceiace nu este ca sau cu noi, este rău și de distrus imediat"), antinomia propriu zisă presupune formularea explicită a perechiei antinomice: "mare-mic", "gras-slab", "lung-scurt", etc.

Ce-ați zice însă de antinomistul care ar stabili perechi de tipul acesta: "mic-gras", lung-rotund", "scandal-bicicletă" ? Ați zice sau că practică un humor de ieftină calitate, sau că aparține tipului de inteligență a gugumanilor.

Și totuși oameni in puterea vârstei, serioși ba chiar gravi, care nu au pretenția de a fi nici humoriști nici gugumani, manipulează antinomia cu dezinvoltura pedestră mai sus arătată.

Este vorba despre docții care clamează de trei decenii "că naționaliștii sunt prin esență antidemocrați". Stabilesc deci, acești cetățeni, antinomia ireductibilă intre naționalism și democrație.

Le facem cinstea să nu-i bănuim de a voi să insinueze in discuție o antinomie de tip vulgar, așa cum mai sus am definit-o. Această intenție trebuie, credem, să le fie străina pentru cel puțin două considerațiuni:

1. Fac antinomii vulgare primitivii, care nu-s duși pe la școli inalte. Ori docții nostri au umblat pe la scoli.

2. Fac antinomii vulgare totalitarii cu intentia de a le exploata perfid. Numai un totalitar ar putea postula: "Democrația deține monopolul excelenței. Nationalismul nu ni se pare excelent. Deci notionalsmul este antidemocrat".

Le facem cinstea, repetăm, de a nu-i crede nici primitivi, nici totalitari. Deci in mintea lor, cu

siguranță, noțiunile de naționalism și democrație trebuie să reprezinte, de bună credință, un contrast, o opozitie, o sinceră antinomie.

Ori iată, noi credem că aceasta antinomie e falsă, aparținând speței șchioape (vag humoristice sau net gugumane) mai sus semnalată.

Intr'adevăr, nu se pot opune decât noțiuni de același soi: două dimensiuni (mare-mic), două calități (bun-rau), două acțiuni (a da - a lua), două stări (haos - armonie), etc.

Democrația si naționalismul sunt oare noțiuni de acelaș soi, care să accepte relații de antinomie? In nici un fel. Democrația este o "tehnică", nationalismul este "o doctrină". Democrația este o Formă de guvernare, naționalismul este un Conținut realizabil prin guvernare. Democrația este un "mijloc", naționalismul este un "scop". Cum să le opui?

Daca democrații nostri, pentru o mai plastică reliefare a nebuloasei noțiuni ce-o tot vântură, au nevoie de termeni de comparație prin contrast, să nu-i caute in domeniul doctrinelor, ci in acela al tehnicelor de guvernamânt. Ce se opune democrației? Aristocratia, tirania (cu perfectionarea ei: dictatura totalitară), monarchia, absolută, eventual anarhia.

Si dacă țin cu tot prețul să prindă și naționalismul in corset antinomic, n'au decât să-l opuna opusului său firesc: "internaționalismul", a cărei speță cea mai virulentă și cea mai hidoasă se intâmplă tocmai să bântuie epidemic universul nostru, sub specia comunismului.

In consecință, pot fi antinomice două tehnici contrarii, două doctrine contrarii, dar nu o tehnică. Asa dar democrația și naționalismul departe de a se găsi in relații contradictorii, de excludere sau anulare reciprocă, pot conviețui in bună pace, in tr'o fecundă simbioză. Putem deci avea democrații naționaliste sau internationaliste artistocrații, monarhii, tiranii naționaliste sau internaționaliste. După cum putem concepe foarte bine (si Istoria e bogată in exemple) naționalisme care să fie sau democratice sau tiranice sau aristocratice sau anarhice.

Vorba e prin urmare să comparăm comparabilul si să nu inventăm opoziții absurde, in care termenii se potrivesc ca peretele cu nuca.

"Atunci voi, legionarilor, care sunteți naționaliști, dece v'ati ridicat cu atâta inverșunare impotriva democrației?" o să ne intrebe veșnicul nostru contradictor.

Dece? Pentrucă dacă simbioza intre naționalism și democrație ni se pare posibilă si chiar de dorit (vezi recenta lucrare a D.lui Horia Sima: "Destinée du Nationalisme"), simbioza intre naționalismul legionar și caricatura de democrație balcanică dela noi nu ni se părea numai imposibilă, ci cu totul de nepermis.

Pentrucă noționalismul, care este o doctrină coherentă, conștientă si ambițioasă, **VREA** evident să se realizeze, să se traducă in fapte, dar **NU PRIN ORICE MIJLOACE**. Ori procedeele pe care ni le sugera "democrația" românească, presupuneau adoptarea unei metode așa de pervertită, incât, acceptând-o am fi mers sigur la coruperea si dezagregarea conținutului naționalist pe care se trata tocmai de a-l realiza întact, cu implicațiile lui politice, dar mai ales etice nealterate.

LUCIAN FURDUI

A nesocoti forța ideii naționale înseamnează îndreptarea Uniunii europeane spre un sigur eșec.

Civilizația europeană are un suflet creștin; nu are altul.

Gonzague DE REYNOLD

Cuvântul Prietenilor

Fraiches Couleurs De La Roumanie

Le très connu écrivain et journaliste belge, Pierre Daye, auteur d'une trentaine d'ouvrages publiés à Paris et parmis lequels nous citons: "L'Europe aux Européens", "L'Europe en morceaux",, "Par le Monde qui change", "Moscou dans le souffle d'Asie", "Le Japon et son déstin", "Blancs", "Beaux jours du Pacifique", nous envoie le message de sympathie pour la Roumanie que nous faisons un plaisir de publier.

D'UN voyage, il y a bien des années déjà, dans la Roumanie des temps heureux, j'ai conservé le souvenir très vif de l'éclat des réalisations artistiques d'un folklore dont je m'étais senti ravi. Le bon goût d'un peuple en général est souvent encore plus apparent dans les manifestations dont il cherche á enjoliver sa vie quotidienne que dans les pompes de son architecture monumentale ou dans la qualité des oeuvres rassemblées en ses musées.

Les circonstances historiques avaient, pendant des siècles, entravé les grandes manifestations d'art du peuple roumain, auquel ne restait alors pour s'exprimer que l'art populaire et l'art religieux. Ce dernier a merveilleusement exprimé, par des peintures, par des objets du culte, par des ornementations et des décorations, les aspects de son âme restée attachée aux traditions et de sa sensibilité toujours vive.

Les influences, captivantes, de l'art byzantin, enrichi des dons propres au milieu populaire roumain, s'y retrouvaient avec une fraîcheur incomparable. Ce n'est qu'à l'époque contemporaine que des formes modernes d'art ont surgi, au XIXe siècle, avec l'indépendance complète. Aujourd'hui, celle-ci est à nouveau étouffée et nous ne savons pas si l'épanouissement qui avait commencé à se manifester dans la peinture, dans la sculpture, dans l'architecture, n'a pas été arrêté net. Nous craignons qu'il ne reste même plus cette fois au peuple roumain la ressource de se consacrer à l'art religieux.

Pour l'homme du Nord que je suis, la Roumanie, dans ses manifestations artistiques, c'est déjà l'Orient, c'est à dire le charme, le pittoresque, la couleur surtout, mais un Orient comme adouçi, un Orient latinisé et comme simplifié, un Orient plus frais, plus sain, moins compliqué que celui qui, hier, commençait à Constantinople.

Chaçun des aspects á peine évoqués ici mériterait une étude particulière; et les tentatives d'art du XIXe siècle et du premier tiers du XXe ne seraient point de celles dont l'intérêt serait négligeable.

Mais pour comprendre, pour aimer toute l'âme de ce peuple original, ce sont surtout ses merveilleuses icones, ses amples peintures murales à la fresque (du XVe au XVIIIe siècle), ses bijoux et ses émaux, ses broderies de soie, ses bois sculptés et teintés de couleurs vives, ses argenteries à personnages et ses pièces de vermeille, bref, ce sont tous les témoins d'un passé que jamais jusqu'à présent les malheurs ne privèrent du constant souci de la beauté, qui doivent être étudiés et admirés. Ce sont aussi ses tissus paysans aux tonalité gaies, ses meubles bariolés, ses poteries, ses pittoresques costumes, ses coiffures, ses boiseries taillées avec des ornementations tellement particulières. C'est tout cela qui représente dans son éclat naturel l'âme roumaine traditionnelle, et que nous espérons bien pouvoir goûter à nouveau un jour prochain.

PIERRE DAYE

Reforma Monetara

REFORMA MONETARA.

Agenția TASS comunică (nu nouă, fireste) că prin decizia Comitetului Central al Partidului și al Consiliului de Miniștri s'a procedat in Republica Populara Românească la o nouă reformă monetară.

Cauzele reformei :

1. Instabilitatea dolarului, care este o monedă proastă și in constantă depreciere. Va inceta deci a funcționa ca etalon pentru leul reperist.

2. Sabotajul kulacilor si burghezo-moșierilor, care au acumulat iarăși majoritatea banilor in circulație.

Caracteristicele reformei :

1. Leul se ratașează deacum incolo de rublă, "moneda cea mai stabilă din lume", după raportul 1 rublă — 2,80 lei noi.

2. Deținătorii de lei vechi ii pot schimba cu cei noi, după scara următoare :

— pentru 1000 lei vechi 10 noi
— pentru 3000 lei vechi 15 noi
— pentru sumele mai mari de 3000, câte un leu nou pentru fiecare 400 de lei vechi.

Deținătorii de lei vechi au fost astfel devalizați de către Stat cu 80 până 90 % din economiile cu trudă agonisite in cei cinci ani care au urmat primei reforme monetare.

3. Depozitele din Casele de Depuneri au fost supuse aceluiași regim de schimb.

4. Banii in efectiv nu s'au putut schimba la ghișee decât in cele patru zile următoare anunțului reformei. Orice suma de bani prezentată ulterior a fost pur și simplu anulată. Cum cozile se lungeau nesfârșite in fața ghișeelor insuficiente, mulți nenorociți au rămâs cu banii neschimbați.

5 Deși leii vechi au fost devaluați, cum s'a văzut, cu 80 până la 90 %, costul vieții "decretat" prin noul ukaz nu a fost redus decât in proporția de 5 până la 10 % in general. (15 % pentru produsele farmaceutice si 20 % pentru carnea inexistentă pe piață).

Noua reformă nu vădește numai intenția regimului de a reduce la mizerie și disperare pe cei ce, in ciuda satrapiei bolșevice, reușiseră, prin muncă, sacrificii, pricepere să realizeze oarecari economii, dar trădează și incapacitatea economică și financiară a guvernului comunist, care in numai cinci ani a reușit să ruineze definitiv leul "stabilizat pentru eternitate" in 1947.

UNITATE CONTINENTALA SI UNITATE NATIONALA

Ideia necesitătii de a se ajunge la o formulă de strânsă colaborare intre țările europene este aproape unanim acceptată.

Forma de colaborare, drepturile și obligațiile statelor participante vor face incă obiectul unor lungi controverse și este regretabil, deoarece ne găsim, toate națiunile europene, intr'o fază critică a istoriei — susceptibilă de a fi urmată de o catastrofă, dacă nu vom isbuti să o depășim in cel mai scurt timp. Printre primele mijloace de prevenire și evitare a catastrofei, vedem realizarea unității europene.

Anii trec și totuși până acum nu știm să se fi prezentat guvernelor și parlamentelor respective un anteproect unitar — o bază minimă de organizare și funcționare, o sistematizare concretă a dezideratelor și considerațiunilor sentimentale intemeiate pe această ideie.

In posesiunea unui astfel de anteproect difuzat cu profuziune in toate țările, diferitele partide, bresle și profesionali de specialitate, il vor putea discuta propunându-i amendamente. Fără acest prim pas ineludabil, fără consultarea popoarelor, precedată de indirecta consultare a organelor naționale mai competente, nu se va merge inainte.

Inainte de a se avea asupra unui astfel de plan, adeziunea majorităților — unitatea națională câstigată — perpetuarea congreselor in... mic comitet, rămâne de domeniul pur al speculațiilor teorice și riscă — prin trecerea timpului —să se demonetizeze. Iată de ce sugerăm — și sunt și români activi cari au aderat la această imperioasă acțiune — ca obiectiv imediat organismelor constituite, redactarea unui manifest program insoțit de un anteproect si apoi ampla lor difuzare.

Circulația lor ar ajuta poate nu numai consultării valabile in vederea obținerii unei unități naționale pe aceasta ideie, ci chiar inăuntrul fiecărei națiuni la o mai justă discriminare a problemelor.

CRIZE IDEOLOGICE

„IN LUMEA LOR" (I.)

INTREGUL dicționar de noțiuni bolșevice cu care teoreticienii marxiști jonglează idei și silogisme, incepe să-și piardă din "tabu-ism" datorită, in primul rând, uniformității și lipsei de maleabilități a marxismului pe plan teoretic, in al doilea rând datorită incapacității bolșevice de a sincroniza transformările pe care le suferă regimul in Rusia pe plan organizatoric, cu evoluarea rapidă a ideologiei comuniste din afara frantierelor "Paradisului Roșu". In al treilea rând dificultățile cu care se ciocnește regimul din Rusia, pe plan cultural, incep să devină mai dese și mai acute, pentrucă ultimul războiu mondial a deschis porțile occidentului nu numai "mujicului" proletar, ci și savanților și specialiștilor sovietici, trimiși in diferitele părți ale globului, și care și-au supus teoriile, rumegate timp de trezeci de ani in sabloane comuniste, la revizuiri. Cu toate epurațiile si deportările discrete, multe din spasmele care convulsionează bolșevismul pe plan doctrinar și intelectual nu au putut fi ascunse.

Reacțiunile cercurilor de poliție doctrinară sovietică au inceput să se faca simțite incă din 1946, când două reviste moscovite au fost atacate in mod violent sub motiv că in unele articole au strecurat elogii la adresa culturii occidentale. Numai un an mai târziu, omul de știință Alexandrov, fu demis, pierzând catedra din cauza "neglijenții" studiilor sale istorice; cam acelaș lucru i s'a intâmplat filologului Vinogradov, economistului Varga și altor personalități marcante din lumea literelor.

Simultan cu ofensiva epurațiilor in lumea economiei si literelor, societățile de Biologie și Științe Medicale au fost obligate să elimine din rândurile lor pe savanții care nu au fost capabili să evite metodele occidentale de interpretare stiintifică. Fizicienii sovietici au fost acuzați de a sta sub influența occidentalilor Heisenberg, Bohr și Einstein, transformând "progresista și incomparabila" fizică rusă intr'o anexă a misticei occidentale:

Cert este că ceva s'a rupt in interiorul migălosului aparat sovietic. Afară de reacțiile soldaților ruși, cari intorsi in patria lor indrăznesc sa surâdă când li se vorbește de liberarea muncitorului occidental de sub un jug apăsător și afară de divagațiile savanților ruși care indrăznesc să aprobe teoria quantumilor, sau a relativității, pătura intelectuală sovietică trece printr'o criză alarmantă. Regimul se menține doar prin teroare iar eșirea din criza semnalată ar fi doar un războiu crâncen, care ar reduce valorile la acelaș numitor comŭn (prin anihilare) distrugând ultimile rămășițe ale lumii occidentale, deci a culturii creștine.

Pentru observatorul atent, svârcolirile doctrinare ale micilor state "satelite", incepând cu Iugoslavia și terminând cu Polonia, sunt elocuente nu numai pentru interesul " botanic " ce trezesc asemenea excrescente altoite pe trupuri sănătoase, ci mai ales pentru evidența cu care se manifestă prăbușirea minciunii bolșevice, imediat ce a depășit frontierele Asiei europene. Rezultatele defavorabile pe care le dă marxismul in afara granițelor rusești, se intorc ca un bumerang in inima centrului intelectual sovietic. Și cum comunismul nu își va putea schimba complect dicționarul valorilor lui — implicit metodele și esenta —, este destinat să trăiasca cea mai răsunătoare dintre infrângerile pe care le-a inregistrat istoria.

Este insă evident că dacă observațiile precedente pot demonstra existenta unei crize sovietice, ele nu pot permite lumei libere o simplă expectativă.

Mai ales că și in lumea noastră se constată oarecari convulsiuni asupra cărora vom reveni.

OVIDIU GAINA

pământul ţării noastre geme...

Republica populară... e foarte populară.

Dl. X. funcţionar cu leafă de 4.500 lei pe lună (până la reforma monetară) reuşise — numai el ştie cum — economisind 400 lei pe luna, să adune după opt luni de privaţiuni 3200 lei şi in Februarie completând suma cu incă 400 lei se pregătea să-şi cumpere o pereche de ghete, proaste.

A venit insă "reforma" şi s'a trezit schimbându-şi economiile cu 25 de lei noui in mână. Iar ghetele...

Morala fabulei: Nu vă luaţi dupa "reacţionarul" La Fontaine care elogia spirtul econom al furnicei infierând pe g r e e r u l flusturatec... că ramâneţi desculţi!

Criza braţelor de muncă.

Există in R.P.R. o Direcţiune a Rezervelor de Muncă. Intre alte pricopseli aceasta directie plasează şi pe "tinerii inapţi pentru munci intelectuale" la scolile de ucenici. Hotărările acestei Direcţiuni s u n t obligatorii iar... "inapţii", bănuiţi cine sunt ?! Copiii burjuilor şi ale "bestiilor moşiereşti" — clase sociale inutile!

Iar cei "apţi" sunt fiii mărimilor comuniste... pâna la depurare.

Binefacerile eliberării.

Aflăm din "Vestitorul" că in ţara s'au deschis in ultimul timp 6611 cursuri de limba rusă, pe care le frecventează 137.721 de elevi iar manualul de limba rusă a fost editat in 100.000 de exmplare. Haraşo!

"Lumina vine dela răsărit"

Şi e cam costisitoare. Se afirmă că mărfurile predate Sovietelor in contul reparaţiilor de răsboi au atins, până acum, o valoare de opt ori mai mare decât cifra la care am fost obligaţi prin tratatul de pace.

Nivelare... comunistă.

"Românul" publică urmatoarea informaţie dată de un muncitor, fost membru al unei cooperative de incălţăminte din ţară, astăzi refugiat in Turcia:

D i n materialul furnizat de stat, cooperativa fabrică doua calităţi de încălţăminte! Cea mai bună se poate vinde numai oamenilor regimului posesori ai unor bonuri speciale, cu preţul de 1500 lei perechea de pantofi bărbăteşti şi 1340 lei pentru femei. Calitatea inferioară care se vinde liber costă 3500 lei pentru bărbaţi şi 2700 lei pentru femei.

Ultimele preţuri sunt deci pentru nenorociţii care câştigă 4-5000 de lei pe lună, iar primele pentru noua aristocraţie comunista care se bucură de lefuri de zeci de mii de lei.

Preoţi amendaţi.

Numeroşi preoţi care au indrăsnit să omită in citarea pastoralelor lui Justinian Marina, unele pasagii — cu caracter pur comunist — au fost amendaţi cu sume de la 5000 la 10.000 lei, fiind obligaţi să plătească aceste amenzi intr'un termen de şapte zile.

Ce îi lipseşte chelului....

R.P.R. (România Predată Ruşilor) a încheiat un acord cultural cu... Republica Populară Chineză.

Delegatia "româna" la Peking a fost compusă din tovarăşii Doreanu, Ana Toma, Aurel Baranga şi Rudenko.

Proletari din toată lumea uniţi-vă.

Ca să trăiţi ca in R.P.R., unde guvernul a dispus că nici un muncitor nu poate părăsi serviciul chiar dacă este transferat — fără să fie consultat in altă localitate!

Călcarea acestei dispoziţii se pedepseşte cu inchisoarea de la 3 luni la un an.

Nume noi de strazi.

Strada Nicolae Bălcescu, din Bucureşti, se numeşte a s t ă z i "Mendeleieff".

Ori suntem ori nu suntem liberati!

ACOLO, IN MUNTII NOSTRII

DIN sumedenia ştirilor şi informaţiilor ce fac ocolul emigraţiei noastre, sunt puţine cele care subliniază obiectiv măcar — dacă nu cu bucurie — reali-z a r e a iniţiativelor neoficiale. R a r e şi ruşinos răstălmăcite sunt cele menite să trezească diaspora românească din letargia "desţărării".

Extrem de numeroase şi perfect regizate sunt însă toate svonurile, insinuările şi calomniile aruncate în calea oricărui simptom de vindecare şi împotriva oricărui început de înţelegere între noi.

Iar acestea, numai şi numai ca să se menţină în circulaţie două-trei încropiri anormale şi u n e l e reprezentanţe care, de când se află în exil, au făcut tot ce le-a stat în putinţă să se demonetizeze.

Oricine vrea să-şi amintească de autorizatele sfaturi dozate în memorii şi pagini direct şi la timp oferite, repede îşi va da seama că vicleana gamă de ştiri lansată în patru vânturi îşi are sinistra ei justificare.

Scopul nostru însă nu este să ne ocupăm de acestea; le lăsăm pe seama anumitor cercuri şi tipărituri care, deliberat şi cu o românească înfiorător de stâlcită, şi-au asumat rolul discreditării câtorva nume şi poziţii ce ne spuneau ceva şi nu ne-au fost indiferente.

Le-am iubit şi le iubim încă, dar, pentrucă noi niciodată n'am înţeles dragostea cu sila, nu vrem s'o facem nici astăzi, nici mâine şi nicicând.

Noi iubim sănătos şi n'avem dreptul să ne mai pierdem vremea sub ferestre cu obloanele trase. N'avem când să ne mai ţinem şi de călcâiul c e l o r care merg alături cu drumul.

Lăsăm fiecăruia partea ce şi-a ales'o; lăsăm păsările să moara pe limba lor.

Şi ne îndreptăm inimile înspre ţara fără noroc, de unde, muncită de scârbă şi de amar, a căzut şi s'a spart între noi vestea unui cumplit cutremur.

La Zăbrăuţi, în cetatea munţilor din ţinutul Putnei, optsute de voinici au căzut în laţul aruncat de călăul roşu. In plinul puterii l o r, inşelaţi de aceiaşi pui de viperă ce şi-au intins balele şi în spatele frontului, minţiţi că le vor veni într'ajutor avioanele, mult aşteptatele avioane occidentale, ei au pornit la atac şi — spune ştirea — în loc de duşman făţiş îi astepta cursa trădătoare. S'a cutremurat catapeteazma munţilor noştri şi în poarta lui Dumnezeu au bătut şi au strigat opt sute de suflete chinuite.

Apleacă-te, Doamne, şi vezi că din trupurile ce le-am lăsat pe coclauri şi poieni crunt apărate nici unul măcar n'a scăpat arma din mână. Vezi-i! Sunt ţărani, muncitori, ofiţeri, oameni cu carte şi p r e o ţ i, Doamne, preoţi care-au ascultat mai mult de legile Tale decât de poruncile celor ce ne-au cumpărat ţara scoasă la mezat. Ii vezi? Nici unul n'a fost de teapa celor care-şi au ţara sub căciulă şi pe Dumnezeu îmboţit într'o valiză. Ne-am bătut, căci bisericile noastre sunt astăzi nişte biete santinele dezarmate şi în şcoli copiii noştri sunt învăţaţi să calce tricolorul în picioare şi să scuipe în potirele mântuirii. Iţi place că ne-am lăsat plugul în brazdă şi coasa într'o cracă de prun. Iţi place c'am îmbrăţişat calea codrului şi a armelor ca să ne batem pentru apărarea rânduielilor Tale?

— Imi place, copii, îmi place!

— Atunci, Doamne, de ce-ai lăsat trădarea în lume? Căci noi, dacă ne găsim acum în faţa Ta şi-Ti vorbim astfel, o facem nu că am fi fost învinşi, ci pentrucă am fost trădaţi şi ne doare...

— Şi Fiul meu a fost trădat şi vândut.

— Ştim, dar istoria Fiului Tău, Doamne, a fost scrisă de sfinţi, pe c â n d despre jertfele noastre, dacă ne vei părăsi până la urmă, aşa cum de multă vreme s'a întâmplat la noi, vor vorbi şi vor scrie urmaşii celor care ne-au trădat.

Pentru d o u ă inimi curate, pentru două suflete ce-au ars de dragul Tău, Tu ai mântuit o cetate. Noi suntem opt sute de suflete şi mai sunt şi alţii, mii şi milioane, care Te mărturisesc, dar stârpeşte, Doamne, trădarea, căci altfel nu ne putem mântui ţara pe care vrem să Ţi-o închinăm.

Şi Dumnezeu a plâns. Pe cer s'au aprins opt s u t e de stele noui. Din pământul stropit cu sânge de feţi-frumoşi vor răsări florile primăverii noastre. S'a cutremurat catapeteazma munţilor. Iar noi, pe margini de morminte proaspete, ne rugăm pentru sfărâmarea zidului de ură şi de mişelie care ne împresoară.

TOADER IORAŞ

Aceasta Natiune Sacrificata, Dar De Invidiat

Pentru cititorii noştrii care nu cunosc limba spaniolă, traducem unele pasagii din frumosul articol cu care D-l. Dr. Prof. Juan Carlos Goyeneche ne-a onorat. Pasagii ce ne măgulesc şi ca romani şi ca susţinatori ai unei cauze ce, de la o zi la alta, se dovedeşte a fi de-o arzătoare actualitate.

"Popoare ale Europei occidentale, care, la adăpost de năvălirile barbarilor, v'aţi bucurat de roadele păcii, păstraţi mereu un sentiment de recunoştinţă naţiunilor orientale, care, aşezate la porţile Europei, v'au apărat de puhoiul tătarilor, de armatele turcilor şi de poftele ruşilor. Dar mai presus de toate nu uitaţi ceace datorăm nefericitei Românii".

Şi după aceste fraze citate din Michelet, distinsul nostru colaborator şi prieten, intrând în subiéct, spune: "...Tocmai în aceste timpuri dramatice şi cu un viitor atât de nesigur, este — după a mea părere — când recunoştinţa noastră trebue să-şi demonstreze adevăratul sens...

Pentrucă pericolul ce amenință cultura creştină şi normele ei de vieată este atât de mare încât nici sacrificarea celor mai buni oameni şi nici râurile de sânge nu sunt deajuns ca să stăvilească asaltul roşu...

"Astăzi avem nevoie de ceva mai mult... Şi tocmai aceasta este ceace a dat România lumii: mişcarea cu cele mai adânci rădăcini spirituale din acest secol: "Legiunea Arhanghelul Mihail", apărută în 1927 sub comanda lui Corneliu Codreanu; rod al celei mai adânci şi eroice iubiri ce a insufleţit pe cei mai buni din tineretul român".

"Legionarul trebuia să depăşească stările emotive ce i-ar fi putut ţine voinţa într'o amăgitoare tensiune, ca să-si încadreze conduita unei norme superioare adăpată din însăşi isvoarele creştinismului. Astfel putea să traiască, nu într'o falsă mândrie ci într'o continuă şi teribilă răspundere de a fi "elită".

Deşi cel dintâi scop al Mişcării Legionare era salvarea României, universal valabilul din structura ei — subliniat prin conştienta dăruire a vieţii fundatorilor ei — a transformat-o într'un formidabil îndreptar pentru toţi acei care, nesiguri încă, caută adevarul creştin ca singurul drum spre mântuire.

Toate grupările revoluţionare ce aspiraseră la transformarea ordinei de dinaintea ultimului război se credeau purtătoarele unui astfel de mesaj.

Dar pentrucă au neglijat transformarea omului, multe mişcări naţionaliste, ajunse la conducere, şi-au pierdut forţa de polarizare ce le însufletişeră în drumul spre putere. Exclusiva procupare faţă de structurările politice i-a împiedicat pe aderenţii acestora de la datoria primordială, adică dela revoluţia morală.

Această problemă s'a prezentat clar înaintea sufletului de profet a lui Corneliu Codreanu. "Revoluţia va fi morală — sau nu va fi".

Mişcarea lui Codreanu depăşise — fără s'o nege — chiar şi problema naţională şi prin jocul dialectic al purităţii sale interioare se convertise într un permanent efort de renaştere a omului.

Aici, tocmai aici, în acest punct, trebue să prindă rădăcini datoria noastră de recunoştinţă: în asprul avertisment ce se desprinde din caracterul ascetic pe care fundatorul Leg. Ar. Mihail l-a dat mişcării sale.

Când va sosi ora semnalării precursorilr acestei lumi noui — mai dreaptă şi mai demnă decât cea de dinaintea războiului; mai plină de iubire şi de onoare decât cea de azi — "...va trebui să se privească înspre această naţiune jertfită şi de invidiat, şi mare va fi atunci onoarea de a fi ROMÂN".

In Timp şi in Spaţiu

Securitate, prosperitate si libertate, au fost pretenţioasele obiective proclamate de Consiliul Atlanticului in sesiunile ţinute la Lisabona. Şi participanţii se declară satisfăcuţi de rezultatele obţinute, considerându-se că s'a făcut un pas mare spre unitatea europeană.

Asigurarea ajutorului financiar solicitat Statelor Unite şi aprobarea planului de a se integra armatei europene trupe germane, sunt desigur elemente a căror lipsă ar fi insemnat un eşec total.

Dei aci insă şi până la indreptăţirea euforiei succesului sunt multe exigenţe.

Premierul italian a declarat ziarului "Novedades" din Lisabona: "dacă din vina europenilor Statele Unite ar ajunge să se dezintereseze de problemele continentului nostru, ar fi un desastru ireparabil.

Intr'adevăr, privind separat situaţia ţărilor participante in Consiliul Atlatincului, văzând lipsa de unitate de vederi asupra problemelor esenţiale, fragilitatea situaţiei lor economice şi prioritatea dată particularismelor locale, iar pe de altă parte luand in consideraţie sarcinele financiare impuse Statelor Unite, advertenta domnului de Gasperi e necesară.

Franţa intr'o situaţie financiară cât se poate de critică, pierzând teritoriu şi oameni in Indochina, procedând cu duritate exagerată in Tunis, deşi se va vedea silită să îi recunoască până la urmă autonomia, este mai preocupată de refacerea Germanici decât de comunism şi..... suferă o nouă criză de guvern.

Anglia, intr'o situaţie economică nu mult mai fericită decât Franţa, caută prin negocieri directe cu Egiptul, să salveze ce poate, dar prohosticurile nu îi pot fi favorabile. Slaba majoritate a guvernului şi chiar grija acestuia de a nu indispune peste măsură China comunistă, impun Statelor Unite numai o incredere limitată in principalul său aliat european.

In Belgia, parlamentul cenzurează atitudinea regelui Baudouin, pentrucă a refuzat să ia parte la inmormântarea lui George VI in semn de protest impotriva comportării Angliei şi a dlui Churchill faţă de părintele său, fostul rege Leopold.

Italia si Yugoslavia nu reuşesc să se inţeleagă in chestiunea Trieste si amândouă absorb substanţiale ajutoare americane.

In această situaţie, nu e de mirare că privirile Washingtonului se concentrează pe Germania şi Spania ţări care — de ce să nu o recunoaştem-ar oferi aportul cel mai apreciabil in "apărarea Europei".

Ajutorul financiar dat acestor doua ţări poate produce avantagii pe care din partea vechilor aliaţi nu mai există siguranţa că le-ar avea.

Ce rost au avut, in aceste circumstanţe, declaraţiile domnului Truman că n'a simpatizat niciodată pe generalul Franco, e greu de explicat dar e sigur că ele nu vor altera noul curs realist, al politicei externe americane.

Mai mult incă, semnalăm şi impărtăşim părerile dlui Griffith fostul ambasador al Stelor Unite la Madrid (căruia nu-i putem păstra o deosebită simpatie după declaraţiile făcute anul trecut asupra "sateliţilor"), care crede că Spania ar fi astăzi cel mai indicat mediator intre lumea musulmană de o parte şi Anglia şi Franţa de cealaltă.

Menţionăm o nouă incercare a Occidentalilor de a determina Rusia să reia discuţiile asupra tratatului de pace cu Austria (a cărui incheiere ne-ar interesa direct fiindcă ar insemna — teoric cel putin — retragerea trupelor ruseşti şi din România) deşi nu vedem interesul Sovietelor de a se grăbi!

Şi fiindcă am vorbit de discuţii al căror rezultat depinde de... atitudinea Kremlinului, să amintim şi negocierile din Corea care nu avansează dar care au dat timp comuniştilor să-şi formeze o aviaţie mai puternică — in Corea — decât cea americană. Ce fac in timpul acesta Ruşii? Se ştie mai puţn dar ar fi suficient ceeace se ştie, pentru a impune lumei noastre o autentică dorinţă de unitate, un spirit de concesiune in divergenţele secundare şi o concentrare a eforturilor de pregătire in vederea zilelor decisive.

1 Martie 1952. R. G.

Un Profet Al Statelor Unite

PE MARGINEA CARTII „THE FORRESTAL DIARIES„ (II.)

In numărul precedent am schițat, comentând recent aparută "The Forrestal Diaries", lupta inegală a primului american clarvăzător impotriva atotputernicei inerții a guvernului, impotriva invincibilei opacități a biurocratismului.

Rând pe rând l-am văzut pe Forrestal, ministru de Răsboi al Statelor Unite, in conflict cu Roosevelt (pe chestia debarcării in Balcani, recomandată de Forrestal pentru a impiedica inaintarea Rusiei in inima Europei), cu Morgenthau (pe chestia distrugerii Germaniei, pe care Forrestal voia s'o conserve, considerând-o ca fiind singura pavăză serioasă a Continentului impotriva invaziei comuniste), cu Hopkins (pe chestia României și a celorlalte țări ulterior devenite "satelite", pe care Forrestal nu voia să le cedeze Rușilor, pe când Hopkins considera comunizarea lor ca pe o chestiune de... politică internă, in care Statele Unite n'aveau drept să se amestece), cu Truman (pe chestiunea dezarmării americane, executată de Președinte din considerații electorale si combătută de Forrestal ca cea mai primejdioasă erezie "pacifistă").

Continuăm mai jos darea de seamă, intreruptă la infrângerea lui Forrestal de către Truman, care — cu ajutorul unei prese pe atunci violent rusofile si a unui aparat de stat in care comuniștii iși asiguraseră frumoase poziții cheie — reușise să ducă la capăt demobilizarea celei mai puternice armate pe care o recrutaseră vreodata Statele Unite și distrugerea celui mai formidabil material de răsboi.

"Armata a fost sacrificata electoralului" notează el melancolic, intimp ce Rusia si satelitii continuă inarmarea si o potentează vertiginos.

Cu exceptia lui Byrnes si Harriman, nimeni nu-l sprijină. Dimpotrivă, ministri, deputati, comandanti supremi ai armatei, toti sunt impotriva lui. Celebrul comentarist Pearson a mers pana a-i arunca, intr'o emisiune radiofonică insulta de a fi nazist in solda concernului IG-Farben!

Forrestal nu a fost niciodată antisemit, desi Evreii, neintelegandu-l, l-au atacat cu o continuă inversunare. Dacă s'a opus creerii Statului lui Israel, nu a făcut-o din antisemitism (când stiut este ca cei mai aprigi antisemiti au sprijinit intotdeauna pe sionisti, văzând impreună cu ei in Israel o serioasă posibilitate de a rezolva chestiunea evreiască), ci din previziunea reactiilor arabe.

Lui Baruch, venit să insiste pe langă el in sensul de a-si da asentimentul la creerea statului israelian, ii răspunde: "Instaurarea Israelului va pune in miscare lumea islamică: 400 milioane de oameni, din Dakar pana in Indonesia".

La obiectiunea ca ajutorul dat de Statele Unite sionistilor, ar asigura in schimb lui Truman voturile evreesti, Forrestal răspunde: "mai bine sa pierdem voturile sioniste in New York, Pensylvania si California, decât sa pierdem Statele Unite si sa ne compromitem viitorul".

Impotriva atâtei "indărătnicii", marea presă i-a jurat pieirea. La acuzatiile de fascist, nazist, vândut Germaniei, s'a adaogat si aceia, mortală, de rasist.

Incoltit din toate părtile, atacat, insultat, umilit, amenintat, tinut intr'o tensiune continuă, acest om care de cinci ani se lupta singur cu morile de vant, imense si impasibile, s'a prăbusit. Intr'un acces de depresiune nervoasă, s'a sinucis, aruncându-se dela etajul al saselea.

Rusia a jubilat, umpland revistele si ziarele cu sarcasme si caricaturi la adresa nefericitului. Rusia vedea mai bine ca multi Americani: cu Forrestal disparea unul dintre adversarii ei cei mai redutabili.

Inceputul rasboiului in Coreea a ilustrat cât de justă era teza lui Forrestal si câtă dreptatea avusese să se opuie dezarmării. Agresiunea comunistă găsea Statele Unite si mai nepreparate ca la Pearl Harbour. Ministrul de rasboi Johnson, care urmase lui Forrestal, terminase cu succes dezarmarea si se ilustrase in mod deosebit in colectarea de fonduri pentru realegerea lui Truman.

Adevăratii prieteni ai Statelor Unite pot deci respira limistiti: marea democratie americană a luat in sfârsit constiinta de adevarata ei misiune si se grăbeste, cu pasi repezi, să repare erorile trecutului. Am fi nedrepti dacă nu am recunoaste rolul de frunte pe care l-a jucat in acest revirment târziu, dar pentru aceasta cu atat mai energic, insusi seful lui Forrestal: Presedintele Truman.

STEFAN IVASCU

REVISTA PRESEI

VOLTAIRE: Je ne partage pas votre opinion mais je donnerais ma vie pour défendre votre droit de l'exprimer.

Patria, Anul IV Nr. 1.

O interesantă și curajoasă scrisoare publică dl General Ion Gheorghe, punând in lumină curioasele criterii pe care unii din "susținătorii" dlui Gen. Rădescu ar fi vrut să le vadă prezidând la alcătuirea și functionarea Ligii.

In speță directorul PATRIEI, răspunzând patriotului destul de dubios care este dl Carol Davila, regretă că nu poate considera Actul dela 23 August ca pe o mare ispravă, ci ca pe o ignominie ce "nu s'a făcut de Români, ci de Filo-Englezi, de Filo-Americani, etc., ba chiar și de Filo-Ruși". Deplorând pactizarea cu autorii nefericitului Armistițiu pe care o afișează "La Nation Roumaine" si, uneori, "Românul", dl General refuză să incaseze, pe chestiunea Actului dela 23 August, epitetele de "inconștient", "rătăcit" sau (oribil!) "alunecat spre xtremismul de dreapta" cu care partizanii dlui Vișoianu iși gratifică adversarii.

Nu credem nici noi că dl Gen. Ion Gherghe "alunecă spre extremismul de dreapta", deși indignarea sinceră și justețea multora din articolele și comentariile dsale îl apropie in mod periculos de aceia pe care gura poporului (proastă) obicinuiește a-i cataloga ca atare. Dl General Gheorghe a dovedit-o adesea (că nu alunecă), prin ospitalitatea plină de gentiletă acordată in coloanele PATRIEI oricărui atac impotriva Legiunii. Găsim și in prezentul număr, etalându-se pe trei coloane intregi, un text foarte amuzant, datorit penei de talent a dlui avocat Vasiliu-Cluj.

Ce aflăm din proza dlui avocat? Că dnii Vișoianu cu tot Comitetul său, că dl Veniamin cu toate Fundațiile Culturale, că "La Nation Roumaine", nu sunt altceva decât niște docile instrumente in mâinile abile ale șefului Miscării Legionare, dl Horia Sima. Cum pe de altă parte, aceste persoane și instituții sunt trimise, respectiv intreținute în străinătate de Ana Pauker, dela care au primit misiune specială să destrame armonia (care armonie?) din sânul pribegiei românești, ne intrebăm dacă până la urmă nu va termina și Ana Pauker prin a deveni (in mintea dlui Vasiliu-Cluj) un instrument in mâinile dlui Horia Sima, utilizat in vederea instaurării la putere a Legiunii, mai intâi la București, mai pe urmă la Moscova, Berlin, Paris, și Washington.

De unde știe toate aceste secrete dl Vasiliu-Cluj, secrete asa de ermetice că, iată, nu le-am aflat nici noi, care ne flatam totuși a nu sta in termeni răi cu Mișcarea Legionară, decât din PATRIA? Foarte simpu: din FAPTE.

Din păcate FAPTELE relatate de dl Vasiliu-Cluj sunt mai puțin pitorești de data aceasta, decât cele reproduse in broșura "Caveant Consules", unde, pitit după niște tufișuri, avocatul nostru surpindea pe dl. Gen. Lazăr primind punga cu bani mensuală dela patroana sa directă, Ana Pauker! Nu, in cazul "subversivității legionare", care a reușit să-i infeodeze pe dnii Vișoianu, Veniamin, etc. Mișcării, argumentele sunt plate deducții din texte. Dar textele, ele, sunt irefutabile! Să vedem:

Dl avocat Vasiliu a citit VESTITORUL și a aflat in această foaie un element ce l-a umplut de indignare. Inchipuiți-vă până unde merge indrăsneala legionară: redactorii foii subversive și-au permis SĂ NU VORBEASCA DE RAU pe un alt confrate apărând in exil, ROMANIA VIITOARE, când e știut că această din urmă foaie este, cumulativ, și național-țărănistă, și pro-vișoienistă și, mai ales, alimentată din acel rău famat Fond național, din care dl Veniamin nu a vrut să-i cedeze dlui Cluj nici un craitzar. (Ne-o spune insuși dl Cluj, cu indignarea de rigoare, in broșura "Caveant Consules").

Vasăzică o foaie legionară nu injură pe național-țărăniști? Suspect, foarte suspect! Adică, suspect pentru naivi. Pentru avocatul detectiv lucrurile îs limpezi ca lumina zilei: VESTITORUL nu-și poate injura argații, recte pe dnii Vișoianu si mai micimile lui. Iată ce era de demonstrat!

Păcat că o foaie de seriozitatea PATRIEI se face ecoul unor asemenea neghiobii. Păcat că un gazetar de seriozitatea dlui Vasile Dumitrescu și le insușește.

(FINALUL IN PAG. 15)

CRONICA LITERARA

DESTINUL NATIONALISMULUI de HORIA SIMA

Naţionalismul nu estq decât reacţia colectivităţilor naţionale impotriva erorilor burgheze si capitaliste. Este oare permis să se considere cu indulgenţă aceste erori, cand prin acumularea lor s'a constituit piedestalul bolşevismului, această oroare a istorici umane?"

CARTEA domnului Horia Sima — cum însuşi autorul ne-o precizează in prefaţă — nu este o lucrare doctrinară abstractă. Nu este nici un istoric al mişcărilor naţionaliste in general sau al Mişcării Legionare in particular. Scopul urmărit de autor a fost altul: bazându-se pe o lungă experienţă trăită şi pe obiectiva observaţie a evenimentelor, dl Horia Sima isi propune să degajeze substanţa adevărată a naţionalismului, din ruinele unui răsboi pierdut de puterile care — pe drept sau pe nedrept — revendicau naţionalismul ca sistem politic. Urmăreşte deasemenea să scoată in relief permanenţele acestei doctrine, separându-le de regretabilele rătăciri, deviaţii si forme secundare, care nefiind de esenţa naţionalismului l-au putut totuşi compromite. Tinteşte în sfârşit, să redea naţionalismul circulaţiei mondiale, ca pe un element indispensabil pentru a umple vidul spiritual actual şi a inlocui in faţa ideologiei comuniste in marş, o "ideologie" in descompunere, liberalismul falsificat de coruptiile succesive ce i-au alterat fiinţa.

Cu toată caldură ne asociem, cei dela "Insemnări", argumentărilor si concluziilor dlui Horia Sima, in care găsim o bună parte din gândirea noastra legionară, aşa cum a evoluat in ultimii zece ani. Deaceia este necesar să relevăm aici şi cele câteva puncte in care suntem in desacord cu dsa. Nu ne putem, de ex., însuşi unele aprecieri privitoare la evenimente din trecutul recent al istoriei europene. Just este oare să lăsăm să apese exclusiv asupra Germaniei responsabilitatea declanşării celui de al doilea răsboi mondial? Nu a existat oare impotriva celui de al treilea Reich o politică patentă de incercuire? Şi ce este incercuirea — politică, economică, militară — in fazele ei ascendente decât un alt fel de agresiune? Tot astfel nu ni se pare convingătoare afirmaţia că regimul mussolinian nu s'ar fi putut menţine fără consimţământul Angliei!

Trecând peste aceste rezerve — mărunte de altfel — cartea dlui Horia Sima forţează adeziunea, prin claritatea expunerii, sintetică, prin obiectivitatea argumentării, prin comunicativa incredere in destinul naţionalismului.

Nu putem avea pretenţia de a rezuma, in cadrul restrâns al cronicii noastre, conţinutul unei lucrări de importanţa "Destinului Nationalismului". Rezervându-ne dreptul de a reveni in comentarii ulterioare asupra numeroaselor probleme puse de dl Sima, ne mulţumim a semnala astăzi câteva din ideile directive:

1° **Naţional si naţionalism.** — "Naţionalul" si "Naţionalismul" reprezintă două etape distincte, două faze succesive din viata unui popor. **Nationalul**, ansamblu de manifestări exterioare, rezumă mişcările de unificare politică a popoarelor europene, gruparea lor în state independente. **Nationalismul**, ansamblu de reacţii in profunzime, "interne", spirituale, presupune incheiată prima etapă, a nationalului, şi deschide faza organizării in profunzime a unei naţiuni, "perioada de explorare a spaţiului său spiritual". Nationalul reprezintă mobilizarea teritorială a unei naţiuni, naţionalismul intreprinde mobilizarea ei spirituală.

2° **Erorile nationalismului.** — Când Hitler — proclamându-se campion al naţionalismului şi al unei Europe noi, unite sub semnul acestei doctrine — purcede la drum, animat de idei pangermanice, greşeşte. Eroarea lui se poate incadra în termenii mai sus specificati: intr'o fazză de nationalism (mişcare de unificare spirituală), Hitler continuă încă să gândească in termenii primei faze, a celei naţionale. De unde anexionismul său ("când, după semnarea acordului dela Münich, Hitler ocupa Cehoslovacia, deposeda in acelasi timp Naţional-Socialismul de prestigiul unei mari revelaţii istorice"), de unde antipatia marcată impotriva tuturor mişcărilor naţionaliste ne-germane şi sistematicele tentative de a le absorbi, subjuga sau distruge (in acest sens dl Sima dă o serie de exemple sugestive).

Eroarea lui Hitler, nu este de esenţa naţionalismului şi nu poate fi deci imputată acestuia, după cum erorile democraţilor (dl Sima citează una, de anvergură: aceia a părtinitoarelor judecăţi dela Nurenberg) nu pot fi atribuite esenţei democraţiei.

3° **Esenta democratiei.** Democraţia este mai degrabă o procedură de urmat in treburile publice decât o concepţie de vieaţă, mai degrabă o regulă de joc decât o doctrina. "Democraţia este un cadru politic neutru care acceptă şi suportă diverse conţinuturi ideologice".

4° **Misiunea nationalismului.** — Democraţia fiind un cadru neutru (putem cu tot atâta dreptate spune un cadru gol), trebuie să-şi caute un conţinut. In trecut doctrina liberală i-a ţinut loc de conţinut. Astăzi, perimată si grav compromisă, doctrina liberală este in totală lichidare. Nu ea, in orice caz, ar putea ţine piept impetuoaselor atacuri ale unei doctrine false, dar plină de energii şi de elan vital: bolşevismul. Pentru a-l neutraliza pe acesta, este nevoie de o doctrină care sa-i fie egală sau chiar să-l intreacă in elan vital.

Misiunea naţionalismului consistă deci in a umple cadrul vid al democraţiei şi de a relua, intărit materialmente şi moralmente de respectul regulei democratice, lupta impotriva bolşevismului, adevăratul, singurul şi mortalul adversar al civilizaţiei noastre creştine.

Pentru dl Horia Sima nu există incompatibilitate intre democraţie şi naţionalism, noţiuni chemate a se imbina intr'o fecundă simbioză, intr'o curajoasă sinteză in care democraţia să furnizeze forma, iar nationalismul fondul. După cum racilele falsei democraţii, pe care dela apariţia sa le denunţă **Insemnări**, nu sunt de esenţa democraţiei, tot astfel racilele naţionalismului nu sunt de esenţa lui: "Naţionalismul este străin de imperialism şi şovinism, forme specifice naţionalului" sau "Atracţia pe care unele naţionalisme au avut-o pentru partidul unic, au fost abateri grave de pe linia destinului naţionalismului: principala lui preocupare trebuie să fie educarea maselor si nu cucerirea puterii".

5° **Concluzie.** — Singura si ultima şansă de salvare a lumii crestine rezidă intr'o colaborare strânsă intre naţionalism şi democraţie, amalgamate ambele sub semnul Crucii. Creştinism, democraţie, naţionalism, acestea sunt coordonatele pe care s'a format şi a progresat spiritul european. Civilizaţia şi cultura europeană, puse in cauză şi ameninţate in chiar existenţa lor de bolşevismul ateu, materialist, asiatic, nu se vor putea salva decât prin colaborarea strânsă a creştinilor, a democraţilor, a naţionaliştilor, care, la limită, trebuie să devină, cumulativ, creştini, democraţi şi naţionalişti.

CRITICUS

(Rev. Pr. cont. din pag. 13)

Păcat că dl Vasiliu-Cluj, prin asemenea absurdităţi mai mult ridicule decât triste, distruge orice bază de credibilitate atacurilor (altminteri necesare) pe care le duce impotriva gangului Vişoianu. Ce rămâne adevărat din "demascările" şi "revelatiile" d.lui Cluj?

Bire, Nr. 2.

Gazeta dlui Theo află că s'au inscris la IRO, până la sfârşitul anului trecut, 22.175 de refugiaţi români. Cea mai mare parte dintre aceşti refugiaţi au emigrat din Europa.

Nu este temerar să socotim pentru fiecare refugiat român inscris la IRO cel puţin unul neinscris. Putem deci evalua, provizoriu, numărul Românilor liberi la vrea 50.000. (Fără a ţine seama de cei 1.100.000 de Români din Statele Unite şi de cei 100.000 de legionari din Argentina, posedând formaţiile lor de ankuri, flotă navală şi aeriană proprie, precum şi o sumedenie de insule in Oceanul Antartic unde, seara, obicinuiesc să ia mate şi să stea la taifas cu Adolf Hitler, despre organizarea Europei viitoare si despre diferitele procedee pentru fabricarea săpunului).

Publicaţii primite: "Cuvântul Studenţimei" Nr. 1, "Tribuna Română" Anul I, Nr. 8-9, "Curierul" din Brazilia, Nr.32, "Solia", Anul XVII, Nr. 2 şi calendarul "Solia".

SUB CERUL ARGENTINEI

JUSTICIALISMO de HECHO

Una vez más el Presidente de la Nación Argentina ha demostrado su constante afán de traducir en realidad los desideratos morales del "justicialismo".

Dirigendo personalmente los nada para estudiar una nueva labores de una comisión desigarmonización de los salarios con los precios de los artículos de primera necesidad, ha dispuesto, fundándose en las conclusiones emitidas por la mencionada comisión, una congelación y aun una reducción de ciertos precios, al par con un equitativo aumento de salarios.

La base de los cálculos son las cifras del año 1949, cuando se había efectuado una armonización que —por la subida del costo de la vida— exigía, después de tres años, ser renovada.

Para la multitud de los extranjeros que han encontrado un hogar en la nueva Argentina y que todavia marcados por la diversidad y la grandiloquencia de las teorías contradictorias escuchadas en sus países, las "realizaciones" metódicas de una auténtica doctrina de armonia social, constituyen una lección y un estímulo.

Romanțe.

A apărut intr'o luxoasă imprimare albumul "Nostalgie" cuprinzând zece cântece de Nello Manzatti, zece cântece de inimă albastra cum le numește insuși autorul lor.

Albumul poate fi cerut prin editura "Cartea Pribegiei".

Versuri.

S'au primit și in Buenos Aires și se pot cumpăra, exemplarele ultimului volum de versuri al lui Aron Cotruș: "Drumuri prin furtună" editat la Madrid. Prețul in Argentina este de 15 Pesos.

Colecte de bani?

Suntem inștiințati că, in mod periodic, un român se prezintă la domiciliul unor compatroți și a multor negustori armeni și germani din România, solicitând "ajutoare" pentru "comunitatea românească".

Rugăm pe cei ce primesc vizita acestui bizar colector de fonduri să il legitimeze si să ne comunice numele său, pentru a putea cerceta de cine este "trimis" și unde merg donațiile primite.

MÎNCIUNI

La una din nenumăratele cozi, formate din zorii zilei pentru obținerea infimei rații de zahăr, un cetățean rupe — după 6 ore de așteptare — tăcerea resemnată a tuturor sfioșilor și, părăsind lungul șir de amărâți, răcneste: Eu unul nu mai rabd, mă duc chiar acum să ucid pe ministrul aprovizionării ca să se știe că lumea nu mai rabdă desorganizarea si mizeria.

Stupoarea e generală că răsvrătitul nu e arestat pe loc, dar stupoarea e și mai mare când după o oră se intoarce și foarte calm vrea să-și reia locul lăsat in "coadă".

Vecinii de așteptare il iau in primire: "Ei, ce? L'ai și ucis?". Da de unde, răspunde resemnat răsvrătitul: "pentru asta am găsit o coadă și mai lungă!".

REDACTIONALE

Insemnări Nr. 5 Martie 1952
Reg. Propr. Intel. 371931.

"Insemnări" se găsește de vânzare la Buenos Aires in următoarele librării:

—Goethe: Corrientes 366.

—Atlântida: Florida 643.

—Mesterul Manole: Canning 1358.

Si la chioscurile:

—Alem esquina Corrientes.

—San Martin esq. Diagonal.

—Subteran statia Corrientes-Carlos Pellegrini.

Redacția "Insemnări" (Apuntes) calle Juncal 3423, planta baja A.

Administrația: D. Nicolau, calle Zanartu 762, Dto. 1.

Trimiteri de abonamente se primese pe adresa administrației.

Artes Gráficas Pannonia, — Caseros 3348, Olivos

Australia	Doll.	0.10	Canada	Doll.	0.10	Spania	Ptas.	3.—
Austria	Sch.	0.50	Elvetia	Fr.	0.30	Uruguay	Pes.	0.30
Belgia	Fr.	8.—	Franța	Fr.	25.—	U. S. A.	Doll.	0.10
Brazilia	Cruz.	3.—	Germania	DM.	0,35	Venezuela	Boliv.	0.40
Chile	Pes.	5.—	Italia	L.	40.—			

UN EXEMPLAR IN ARGENTINA: 1 PESO -- ABONAMENTUL ANUAL 15.— m/n.